

החברותא

בס"ד ערשטיק פאר' במדבר, א' סיון (ת"ח) תשי"ע

החברותא בשאנן פעמי לחברים גליין מס 380

פארגעניגטע יקרים

וידבר ה' וגו' במדבר סיני וגו' (א. א.) כתיב 'במדבר' על פי חכמו"ל שמישים עצמו הפקר כמדבר להפקיר עצמו להשי"ת וע"י שידע שאין לו כלום וזכה לתורה ומדבר מתנה ניתן לו מתנה. (כית - ישראל)

וידבר ה' וגו' במדבר סיני וגו' שאו וגו' (א. א.) 'מדבר' כדאיתא בחו"ל אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמישים עצמו כהפקר וכן 'סיני' ענין שכלות כדאיתא בגמ' שדרשו למה תרצדון הרים גבנונים, להזהיר על השפלות, וכתיב שאו את ראש וכו' בני ישראל, כי יש בתוך כל אחד מישראל כח לעלות למעלה, אבל נצרך להזהיר אותו שילך בדרך הישר, מקודם להדבק בענינות האמיתיות כמו והאיש משה עניו מאד...

(כית - ישראל)

וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד וגו' (א. א.) נראה שהתורה מלמדת לאדם שיתנהג עצמו כי להיות שהתורה ניתנה בסיוע למען ילמד אדם להיות תמיד מוכנע גדול ונכזה בעיניו וכו' רק לזה צריך האדם שלא יתעצב מחמת גודל ההכנעה יפול בעצבות וזה הוא מניעה גדולה מעבודת הבורא יתברך, לכן הזהירה תורה עליו שיראה להיות תמיד בשמחה כי אין השכינה שורה מתוך עצבות וזהו באהל מועד פירוש שיכניס עצמו לאהל של מועד הוא לשון שמחה כי מועד הוא לשון יום טוב וכו' ע"ש.

(נעם אלימלך)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל (א. ב.) מלשון נשא כמ"כ וינשאם וינמלם, כי מצד המספר וינשאם וינמלם ביתר שאת על כל העמים אשר אין להם מספר פירוש ולכך אין להם השגחה פרטית כי אם כללית משא"כ איש ישראל מושגח בפרטיות ואפילו אחד מהם חשוב כאומה שלמה.

(לקושי רבי משה יעקב)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל (א. ב.) יש רמז בזה מה שאמרו חז"ל אם ראש העם מתוקן כל העם מתוקן, כי הכל קשור בהתקשרות אל ראש העם.

(לקושי רבי משה יעקב)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל (א. ב.) יש לומר בדרך רמז שסמכה התורה מניין בני ישראל לפרשת מעשר בהמה שבסוף פרשת בחקותי, משים שנמשלו בני ישראל לרועה שמונה עדרו, ולפי"ז דכמו התם לא יבקר בין טוב לרע שכולם נכללי במנין כך גם במנין בני ישראל כולם נמנו כולל הפחותים שבהם כמ"ש כל עדת בני ישראל.

(עניני אהרן)

שאו את ראש וגו' למשפחתם לבית אבותם (א. ב.) ההדגשה שמנו את המשפחה, דהיינו שמנו את המנין הכולל של המשפחה ואח"כ את סך כל המשפחות כולן, בא זה ללמדנו את המעלה של משפחה שלומה כיחידה חשובה בערכה שאף על פי שלכל יחיד יש את החשיבות ויחודו, אבל ישנה מעלה מיוחדת למשפחה השלומה בפני עצמה.

(כרם טיבה)

איש איש למטה איש ראש לבית אבותיו הוא (א. ד.) עיקר מעלת הצדיקים היא הענוה והשפלות, ולפי גודל מעלת השפלות כן מתרוממים ביתר שאת למעלה למעלה, וזה הרמז 'איש איש למטה' ככל מה שהוא למטה במעלת הענוה כן הוא זוכה להתרומם למעלה 'ראש לבית אבותיו הוא'.

(תפארת שלמה)

כאשר צוה ה' את משה ויפקדם במדבר סיני (י"א. י"ט) לכאורה היה צריך להיות כתוב ויפקדם במדבר סיני כאשר צוה ה' את משה, התירוץ לפי מה שכתבו המקובלים 'ישראל' ר"ת יש ששים רבוא אותיות לתורה יוצא אפוא שנשמות ישראל הם גוף התורה שכל אחד מבני ישראל יש לו אות בתורה. (קדישת לוי)

ואתה הפקר את הלויים על משכן העדות וגו' (א. י.) אותה במדרש כל מי שמקריב עצמו מעט מקריבו הקב"ה הרבה, מנין מבני לוי לפי שקרבו עצמן מעט ככתוב (שמות ל"ב) מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי לפיכך אמר הקב"ה הם קרבו אלי אף אני מקרבן ועושה אותן משרתי וגדולי בית.

(רכנו בחיי)

איש על דגלו (ב. ב.) פרשת במדבר קוראים קודם שבועות זמן קבלת התורה משום שבה כתיב 'איש על דגלו' היינו שידע כל אחד ויכיר את מקומו הראוי לו, והוא כעין מצות הגבלה שנצטוו בעת מתן תורה, וצריך ליכור זאת לקראת קבלת התורה.

(הרושי הרי"ם)

האשק שיחת הרא"ש ז"ל א פרישת וישתתף (ע"פ) ה"בא לידעו"ס ע"א א.

כולו זה יהיה בבחינת "למעני למעני אעשה", כי אז יהיו הכל בבחינת "מה" ולא יהיה שום מציאות. כמו שהוא ברא את העולם בתוהו ובוהו כך יהיה כל העולם תוהו ובוהו. ואז יהיה גילוי מלכותו שזה בלתי מושג. וכפי העבודה שכל אחד עבד בבחינת אנוש, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו, כך, בכזו שלימות, ישיגו כולם בבחינת "מה". כי אז "כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ" ולא תהיה קליפה שיהיה לה התנגדות, ואז יהיה מלכותו בכל משלה לעד ולעולמי עולמים - בכל העולמות.

אבל בכדי להגיע לזה צריך שיהיה כזו מין אחדות וכזו מסירות נפש שכולנו נהיה קרבן עבורו. דהיינו שנחיה כולנו בפחד יצחק, וכולם יגיעו ל"וחטאתי נגדי תמיד". כי בשעה שיש לאדם איזה התעלות לא יתכן שלא יתנתק מ"חטאתי נגדי תמיד", וכל העבודה היא למשוך את עצמו ל"וחטאתי נגדי תמיד". ואם הוא יודע שיש איזה פגם שהוא אצלו לא בהתעוררות הוא צריך לעשות את כל המאמצים להביאו לשלימות של "וחטאתי נגדי תמיד", אפילו פגם מגלגול רחוק שנמצא בהסתרה בתוך הסתרה צריך האדם לבוא על ידו לשלימות הביטול וההעלמה, שהרי זוהי התכלית של הבריאה שהעולם יביא לשלימות של העלמה, וכולם יהיו בבחינת "מה" של אנוש. ואפילו אם הוא נמצא במדריגות הגדולות ביותר הוא מתבטל בתכלית הביטול ונעלם, כמו שפצצת אטום משמידה. אין לנו מושג מה עוצמת הביטול של "פצצת אטום" של הקדושה, אבל מהאטום של האנוש שמאבד את הכל וגורם הרס נוראי אנו יכולים לקבל מושג, מזה

משה רבינו היה בבחינה אחרת, עליו נאמר לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. הוא היה במדריגה שהיא למעלה מבחינת מרכבה. המהות שלו היתה "מה", כולו "מה". שזהו תכלית השלימות של בחינת אנוש. ומשה רבינו שהיה רק "מה" הגיע לשלימות הביטול, עד שמתוך הביטול הגמור והאיחוד עם מקורו ושרשו נהיה "איש האלקים", שכל ההבדל בין הקדושה עצמה להעלמה של הקדושה המסתתרת בו היה רק "מה", בחינת אין, יותר מזה לא היה. ה"אין" הזה הוא יציר כפיו של הקב"ה, בראשית ברא אלקים וגוי והארץ היתה תוהו ובוהו, והוא ברא אותו מעפר. זהו "מה", וזו המדריגה הגבוהה ביותר. לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. הוא היה בתכלית העלמה שאין בזה כל השגה, רק אמונה. ולא שייך להגיד עליו "מרכבה" כמו שלא שייך אצל קודשא בריך הוא "מרכבה". "מרכבה" שייך רק בבחינת אנוש, ולכן דוד המלך הוא הרגל הרביעי של המרכבה. אבל משה רבינו הגיע לכזו דרגה שהוא רק בהעלמה. אמונה. "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא". ומהיכן הגיע לזה, מ"מה". מביטול מוחלט. ואחר ביטול שכזה ממילא, אין בו שום דבר, כי אם בורא כל העולמים - רק שמשה הוא בחינת אנוש. כל ההבדל בינו ובין קודשא בריך הוא היה בחינת "מה" - אין. כי אצל משה רבינו יש איזה בחינה ששייך לומר עליה "מה", אבל אצל הרבש"ע שהוא השכל הנעלם אין כל בחינה ששייך לומר עליה "מה". וכאשר יגיעו כולם לבחינת "מה" אז יהיה התיקון הגמור.

ולכן כאשר יהיה התגלות אלקי על כל העולם

האסון שלנו. כי הם היו מאותה טיפה סרוחה כמונו, ומהטיפה הסרוחה הם עבדו להגיע לבחינת מרכבה. וזוהי גם העבודה שלנו - להגיע לכזו שלימות בבחינה של "טוב לי כי עוניתי".

והאמת היא שאחרי שהאדם נכנס כבר בדרך העבודה הזו הוא כבר לא מרגיש את הקושי, הוא צריך רק לתת את הדחיפה הראשונה וכשהוא נותן את הדחיפה הקליפה מתבטלת. רק מה, הקליפה נותנת לו סיפוק גדול כל כך ששואה לו לסבול את הכאב החזק של המות העיקר לא לתת את הדחיפה. הוא יהרוג את החבר ואת הדחיפה לא יתן, ובליבו יאמר: זה שייך רק לאנשים כדוד המלך. זה האסון שלנו, ולכן אנו בגלות. כשאדם רק מתחיל ונותן את הדחיפה הוא רואה שכל הקטרוגים והמפריעים הם שום דבר, אין כאן גלגולים ושום דבר, רק פשטות, הוא נתן קפיצה, וזהו. נחשון בן עמינדב קפץ לים ולא קרה לו כלום. הוא נתן קפיצה, ונכנס לים, וגמרנו. אנו לא רוצים לתת את הקפיצה הזו בגלל שאנו יודעים מהי הקפיצה הזו, שאחרי שאקפוץ למים אראה שהכל שקר, לא היו כל הפרעות. לכן אנו מוכנים לסבול כל החיים יסורי איוב בשביל לא לתת את הקפיצה הזו. כל העולם מצליחים בדברים שלהם בגלל שהם לא מפחדים, נותנים קפיצה ומתקדמים, ואנו לא, בגלל שאת הקפיצה שלהם הקליפה נותנת להם דחיפה לקפוץ בכדי שהיא תנצח, ואנו צריכים להתאמץ ולקפוץ לבד בכדי להגיע לקדושה. הם נהיים מזה גדולים, ואנו צריכים להיות קטנים. אחרי שקופצים רואים שאנחנו מה. וזוהי כל העבודה שלנו, ובזה אנו תקועים כל אלפי

נוכל לתאר לעצמינו איזה הרס של המציאות עושה "פצצת אטום" של הקדושה. כי האטום שאנו רואים הוא רק מעין שבמעין של האטום של הקדושה, האטום של הקדושה מביא להעלמה גמורה. ובכדי לבוא אל התכלית צריך האדם "להפציץ" את עצמו עם האטומים של הקדושה עד שיבוא להעלמה גמורה, בכדי שלא יצא מן היסוד של "וחטאתי נגדי תמיד". בלא זה לא תהיה לו התקשרות עם "לעולמי עד ולעולמי עולמים" בבחינה זו של העלמה. בכדי להביא לתכלית הבריאה עלינו כולנו להכנס להעלמה, שאז יהיה שלימות, ואז כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. ובכדי להגיע לכל זה עלינו להיות באחדות.

אולם קשה מאד להגיע לזה, היות שלכל אחד יש עקשנות חזקה עד מאד להעדיף את הסיפוק של עכשיו, ואפילו שבגלל הסיפוק הזה הוא ימות - נוח לו למות מתוך הסיפוק הזה ולא למות מתוך הסיפוק של "לעד ולעולמי עולמים". מפני שכאן הוא מת מתוך סיפוק, ובכדי להגיע לסיפוק של הקדושה צריך לעבוד ולהתאמץ. לכן נוח לו ללכת עם הסיפוק של הקליפה למרות שהוא ימות מזה, כי מתוך סיפוק ימות, ואילו בכדי להגיע לסיפוק של הקדושה צריך לעבור הרבה הרבה כאב. ועל זה עבד רבי עקיבא כל ימיו.

אך למרות הכל אנו מוכרחים כולנו להגיע לבחינה זו כרבי עקיבא וחבריו, ולהמשיך בדרך של רגל רביעי במרכבה, "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך". הסיבה שאנו לא הולכים בדרךם היא מחמת שאנו מגדילים אותם יותר מדי ועושים אותם "אלוה". זה

המשך מעמ' קודם

מתוך שעבדו על עצמם הגיעו למציאות הוי". הם נתנו את התנופה, והתקדמו. ואנו מחזיקים בסיפוק של העצבות, ונוח לנו להשאר בכאבים הגדולים ביותר, ולהסתובב עם כאבים ועם יסורים, ולא רוצים לתת את התנופה ולראות שהכל רק אחיות עיניים, וכמו נחשון בן עמינדב שקפץ לתוך הים - והים נבקע, כך נראה שאין שום דבר, אין גלגלים ואין גדלות, הכל רק פשטות. לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי, אתה נותן לי את התנופה. אבל אנו לא רוצים לתת את התנופה, ובגלל הסיפוק מהעצבות אנו סובלים את כל הכאבים, נוח לנו לסבול כל החיים ולרדת לקבר עם הכאבים הגדולים ביותר, אנו יודעים שהולכים לשאול, אך בגלל הסיפוק שיש לנו עכשיו לא רוצים להתקדם. מוכנים לריב עם החבר, ועם כולם, עד מות ואפשר להרוג אחד את השני, ולא מסכימים לותר אף רגע אחד, אף מחשבה אחת. תן רק תנופה, ויתור, ונראה שהכל אחיות עיניים. הוא לא רוצה. הוא לא נותן. זה האסון שלנו. המשך יבוא אי"ה

השנים. אנו לא רוצים לקפוץ בגלל הסיפוק שהקליפה נותנת לנו.

וזה היה הענין של היחידי סגולה שלנו. הם לא רצו לקבל את הסיפוק של הקליפה, וסיכנו את עצמם להציץ פנימה, אך אנו רוצים לעצור ולהשאר באותו מקום בגלל שיש לנו סיפוק של עצבות. העצבות היא הסיפוק שלנו והיא לא נותנת לנו להתקדם. בגלל שיש לנו את הסיפוק של העצבות. נוח לנו להשאר בכאבים הכי גדולים שבעולם ולהיות אלפי שנים בגלות וביסורים ולא לתת את הדחיפה העצבות היא המונע שלא מאפשר לנו להתקדם ולכן אנו כולנו באדמה. אם רק היינו נותנים את הקפיצה היינו יכולים להתקדם כמו כל הגדולים שלנו, גם הם היו טיפה סרוחה כמונו והם עשו מעצמם מרכבה. רק אנו לא רוצים לדעת. וכשמתחילים לדבר אנו מתחילים לפחד. זה מעשה בעל-דבר. כמו שהם היו טיפה סרוחה והגיעו להיות מרכבה גם אנו צריכים להיות כן. בואו לא נגדיל אותם יותר מדי. אלוקים יש רק אחד ותו לא. אנו צריכים ללמוד מהם איך

שהשמחה במעונם

הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' להולדת הנין
הר"ר אהרן רובינפלד ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שרגא שניצר ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יצחק רובינפלד ומשפ' להולדת הבן

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' ערבי 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 קב. 02
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

